

Sygn. akt VIII Pz 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym

w składzie następującym :

Przewodniczący-Sędzia: SO Maria Pierzycka-Pajak (spr.)

Sędziowie: SO Maria Gawlik

SO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014r. w Gliwicach

w sprawie M. K.

przeciwko (...) -HUT S.A. w T.

o odszkodowanie

na skutek zażalenia powoda M. K.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 2 lipca 2014r. sygn. akt IV P 135/13

p o s t a n a w i a:

1. odrzucić zażalenie
2. odstąpić od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym

SSO M. G. SSO M. P.-Pajak (spr.) SSO G. Ł.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach odrzucił apelację powoda z powodu nieuzupełnienia braku formalnego, tj. uiszczenia opłaty podstawowej w przepisany terminie.

Zażalenie na to postanowienie złożył powód, wnosząc o uchylenie postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia apelacji i wniesienia od niej opłaty, wywodząc, iż nieuiszczenie opłaty od apelacji nie było zawinione przez pełnomocnika powoda, a było konsekwencją nieprawidłowego doręczenia pisma przez doręczyciela, czego dowodem jest uwzględnienie przez doręczyciela reklamacji.

W dniu 1 sierpnia 2014r. (data stempla pocztowego) odpowiedź na zażalenie złożyła pozwana spółka, wnosząc o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie powoda jako pozbawione substratu podlega odrzuceniu.

Sąd Rejonowy sporządzając zaskarżone postanowienie podpisał jedynie jego uzasadnienie natomiast nie zamieścił podpisu pod jego sentencją.

W tej sytuacji rozważenia wymagała kwestia, czy zażalenie powoda złożone zostało na istniejące – w znaczeniu prawnoprosowym – postanowienie.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia z dnia 13 marca 2002 r. III CZP 12/02 stwierdził, że jeżeli wydane na posiedzeniu niejawnym w trybie nieprocesowym postanowienie rozstrzygające co do istoty sprawy zostało skonstruowane w ten sposób, że wraz z uzasadnieniem stanowi jeden dokument, to podpisanie przez sędziego samego uzasadnienia, przy braku podpisu sentencji, pociąga za sobą ten skutek, że takie postanowienie w znaczeniu prawnoprosowym nie istnieje.

W treści uzasadnienia powyższej uchwały, Sąd przytoczył uchwałę SN z dnia 26 września 2000 r., III CZP 29/00 (OSNC 2001, nr 2, poz. 25) - w której zajmował się zagadnieniem prawnej egzystencji wyroku - problemem wpływu podpisu sentencji wyroku na prawny byt orzeczenia. Wskazując na atrybuty związane z podpisem na dokumencie, takie jak autentyczność dokumentu, dopełnienie stawianych przez prawo wymagań formalnych, zgodność osnowy z wolą osoby podpisującej, a także, w wielu wypadkach, moc prawną dokumentu oraz na wagę i funkcję wyroku, wykazał, że podpis pod sentencją wyroku jest jednym z jego elementów konstytutywnych i sprawia, iż podjęta w procesie czynność sądowa uzyskuje walor aktu jurysdykcyjnego. A contrario, brak podpisu sędziego pozbawia "wyrok" mocy jurysdykcyjnej. (...) bez podpisu składu sądu godzi w powagę władzy sądowej i wymiaru sprawiedliwości, a doniosłość dotyczącej go wady formalnej oraz zakres wypływających z niej skutków nie pozwalają uznać wyroku za istniejący w sensie prawnoprosowym.

Przedstawiony powyżej pogląd dotyczący prawnej egzystencji wyroku, SN w omawianej uchwale, odniósł do kwestii podpisu składu sądu pod sentencją postanowienia co do istoty sprawy, wskazując, iż podpis pod sentencją postanowienia jest - zgodnie z art. 324 § 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. - warunkiem formalnym postanowienia co do istoty sprawy i powoduje, że wydane orzeczenie uzyskuje walor aktu jurysdykcyjnego, z którym ustawa wiąże określone skutki prawne. Uzasadnia to wniosek, że brak podpisu składu sądu pod sentencją orzeczenia co do istoty sprawy, które zostało wydane na posiedzeniu niejawnym i nie podlega ogłoszeniu, powoduje, że takie orzeczenie musi być uznane za nie istniejące. Argumentem wspierającym ten wniosek, w ocenie SN, jest także okoliczność, że omawiane orzeczenie, jako nie podlegające ogłoszeniu, wiąże sąd od chwili podpisania sentencji. W takim wypadku w judykaturze i doktrynie przyjmuje się, że orzeczenie merytoryczne nie istnieje, jeżeli pod jego sentencją brak podpisu składu sądu.

Należy też wskazać na treść przepisu art. 358 k.p.c. , zgodne z którym, postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym wiąże sąd od chwili, w której zostało podpisane wraz z uzasadnieniem, jeżeli zaś sąd postanowienia nie uzasadnia, od chwili podpisania sentencji. Zwrotu „podpisanie wraz z uzasadnieniem” nie można rozumieć w taki sposób, że sentencja postanowienia i jego uzasadnienie stanowią jedną czynność procesową, objętą jednym dokumentem, podpisanym tylko pod uzasadnieniem. Sentencja każdego postanowienia, również postanowienia nierozstrzygającego sprawy co do istoty, mającego charakter formalnoprawny, musi być podpisana przez sąd, który je wydał, niezależnie od tego, czy sporządzone zostało uzasadnienie takiego postanowienia. W wypadku sporządzenia uzasadnienia, również dokument je zawierający podlega podpisaniu. W braku zaś podpisania sentencji postanowienie takie w sensie prawnoprosowym nie istnieje, niezależnie od tego, czy podpisane zostało uzasadnienie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2003 r. III CZP 94/02; postanowieniu z 21.01.2003r. III CZP 84/02 niepubl., czy w postanowieniu SN z 3.12.2003r. III CZ 140/03).

Rozłączność tych czynności oraz nakaz podpisania sentencji przez cały skład sądu wynika także z art. 360 k.p.c.

Nie ma natomiast znaczenia fakt, iż sędzia, sporządzając sentencję postanowienia jednocześnie z uzasadnieniem, nie podpisał sentencji, ale złożył podpis pod uzasadnieniem orzeczenia, gdyż za stanowiskiem SN zawartym w

ww. uchwale należy podnieść, iż „złożenie podpisu przez skład sądu tylko pod uzasadnieniem postanowienia nie „zastępuje” ani nie „sanuje” braku podpisu pod jego sentencją, nawet jeżeli uzasadnienie zostało sporządzone jednocześnie z sentencją. Przeciwnie zapatrywanie byłoby sprzeczne z normatywnym ujęciem omawianych czynności procesowych sądu jako dwóch różnych i oddzielnych aktów”.

Reasumując brak podpisu pod sentencją postanowienia powoduje, że takie postanowienie w znaczeniu prawnoprocesowym nie istnieje.

W tej sytuacji zaskarżone postanowienie, którego sentencja nie została podpisana przez skład sądu musi być uznane za nieistniejące. Skoro tak, to zażalenie na to postanowienie, pozbawione substratu, podlega odrzuceniu (art. 373 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę przyczynę odrzucenia zażalenia, Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej w postępowaniu zażaleniowym uznając, iż istnieje w niniejszym przypadku podstawa do zastosowania art. 102 k.p.c.

SSO M. G. SSO M. P.-Pająk (spr.) SSO G. Ł.